

ната книга, ти, чрезъ разни начини на извѣртване представяшъ въпроситѣ не напълно решени, а мнението на Коперника за много вѣроятно, а това е вече страшно заблуждение, тъй като по никой начинъ не може да бжде вѣроятно онова, което св. църква окончателно е признала за противно на св. писание.

Предвидъ на горното, ти си билъ изправенъ да отговаряшъ предъ св. сѣдилище и на поставенитѣ въпроси си призналъ, че въпросната книга е съчинена и издадена отъ тебе. Ти сѣщо си призналъ, че си я писалъ още преди 10 или 12 години, следъ като ти е било направено гореказаното за прещение и отнето правото за издаване на подобно съчинение; при това ти не си предупредилъ цензурата, че на тебе е било вече забранено да поддържашъ системата на Коперника и по какъвто и да било начинъ да я разпространявашъ.

Сѣщо така, ти си се призналъ, че текстътъ на означеното съчинение е съставенъ по такъвъ начинъ, че читателятъ може лесно да се поддаде на лъжливитѣ доводи и да застане на страната на лъжливого учение; при това ти си се оправдалъ съ това, че като си написалъ това съчинение въ разговорна форма, ти си се увлѣкълъ отъ желанието да предадешъ най-голѣма сила на доказателствата за въ полза на своитѣ мнения и казвашъ, че и всѣкой человекъ, който може да разсѣждава, по-скоро ще се присѣдини къмъ любимото положение, отколкото къмъ трудно доказуемото, къмъ неоснователното, макаръ и да се показва вѣроятно.

Най-последно, когато ти е билъ даденъ нуждния срокъ за оправдаване, ти, осланяйки се на показанията, направени отъ тебе предъ кардинала Беллярмино, по твоя молба, за да се защитишъ отъ клеветитѣ на враговетѣ си, самъ после разпространявашъ слуха, че въпрѣки отказа ти отъ убежденията, си билъ наказанъ отъ св. сѣдилище; свидетелствата, обаче, доказватъ, че съвсемъ не си се отказалъ отъ своитѣ мнения, а сѣщо че не си билъ и наказванъ, а само ти е било внушено отъ